

«Νέος ἤμην καὶ ἤδη ἐγήρασα καὶ δὲν εἶδον δίκαιον ἐγκαταλειμμένον, οὐδὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ζητοῦν ἄρτον.»

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΥΪΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 10).

«— Πολὺ ἀργὰ μὲ ἐρωτᾷς, ὦ βασιλεῦ, οὐχ ἤττον σοὶ ἀποκρίνομαι· ἐν τούτοις δὲν θέλω σοὶ εἶπει τὸ ὄνομά μου διότι τὸ τῆρῶ δι' ἑμαυτὸν καὶ μόνον. Ἐσχον εἰς κληρὸν τὴν ἀθλιότητα καὶ τὰς καταδρομάς· ἐρχομαι ἐκ τῆς φωλεᾶς τοῦ λύκου ὅπου ἀνεπαυομην. Ἡρχόμην νὰ συμβουλεύωθην ἠν θρυλουμένην γνῶσιν φρόνησίν σου, ὅτε μὲ ὑπεδέχθησαν διὰ χλευασμῶν καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ὑποδοχῆς, ἤρασα ἐνὰ τῶν ταπεινῶν ἐκείνων χλευασμῶν περιστρέψας αὐτὸν χωρὶς νὰ τῷ φέρω βλάβην. Βασιλεῦ· Ρίγκ, συγχώρησόν με!»

«— Ἐχεις δίκαιον ἀπήνησεν ὁ βασιλεὺς τοῖς γέρονσι δφείλεται πάντοτε σεβασμός. Τὸ κατ' ἐμὲ σὲ συγχώρω ἐξ ὀνόματος τῶν συμποτῶν· πλὴν ἀπόρριψον ἀπὸ σοῦ τὸν μεταμφιασμὸν σου καὶ δείχθητι τίς εἶ;»

Δὲν εἶχε παύσει ὁμιλᾶν ὁ βασιλεὺς ὅτε τὸ δέμα τῆς ἄρκτου πίπτει ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὑποτιθεμένου γέροντος· τότε δὲ ἕκαστος εἶδε ὡραιότατον νεανίαν, οὗ τις ἢ πλουσία κόμη ἐσκίαζε εὐρὺ μέτωπον καὶ ἰσχυροὺς ὤμους. Ἐφερε φέρεμα ἐκ κυανοῦ ἐπικρόκου ζωννύμενον δι' ἀργυρᾶς ζώνης· χρυσὰ ψέλλια ἐπόσμουσαν τοὺς βραχιονιάς του καὶ τὸ φοβερὸν ἐν μάχαις ξίφος του ἀνήρτητο εἰς τὸ πλευρὸν του. Ἐν τῷ ὀφθαλμῷ του, ὅταν ἐπλάνα αὐτὸν ἀτάρα-

χος ἐπὶ τῶν παρεστῶτων ἔλαμπε βλέμμα ὁμοίον τῷ βλέμματι τοῦ Βαλδοῦρ.

Τῆ στιγμῇ ταύτῃ ἐάν τις προσεῖχεν ἤθελεν ἴδει τὰς ὠχρὰς τῆς βασιλίσσης παρειὰς ἐρυθρακωμένας ὡς ἡ ἄρτι πεσοῦσα χιὼν ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ βορείου σέλαος, καὶ τὸ στήθος αὐτῆς πάλλον ὅταν ἔφερον εἰς τιμὴν τοῦ Freyer τὸν κάπρον, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ὁποίου ἀντήλασσον κατὰ πηράδοσιν λόγους πρὶν ἢ διαμελίσωσιν αὐτόν. Ὁ Ρίγκ ἐγγώριζε πρῶτος τὸ σεβάσιμον μυστικόν του καὶ ἐγγίζων τὸ ζῶον· «— Θέλω νικήσει Φριτιόφ, εἶπε διὰ φωνῆς μεγαλοπρεποῦς ὅσο ἰσχυρὸς καὶ ἀν' ἦναι· εἴθε ὁ Freyer ὁ Ὀδῶν καὶ ὁ Θόρ νὰ μὲ ἐνισχύσωσιν!»

Ἦδη ἐγείρεται ὁ ξένος· τὸ βλέμμα του σπινθηροβολεῖ· κροῖσει τὴν τράπεζαν διὰ τοῦ ξίφους του, καὶ ἡ αἰθουσα ἀντηχεῖ· «— Ἀκουσόν μου, βασιλεῦ, κράζει, τυγχάνω συγγενῆς καὶ φίλος τοῦ Φριτιόφ καὶ ὠρκίσθην νὰ τὸν συνδράμω· εἴη ἐπὶ τούτῳ ἀρωγὸς ἡ Νόρν καὶ τὸ ξίφος μου!»

«— Ἄ! ἐπανλαμβάνει ὁ βασιλεὺς· οἰκέτος καὶ ἐλευθέριος τῷ λόγῳ τυγχάνεις, δὲν εἶσαι δειλός· οὐχ ἤττον ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῶν βασιλέων τοῦ Βορρᾶ ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου εἶναι πλήρης. Γύνοι πλήρωσον ἀκράτουόνου τὸ κέρας ἐ-

Ὁ Σουλτάνος ΑΜΠΔΟΥΛ ΧΑΜΙΔ.

κάστου· προσκαλῶ τὸν ξένον νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα μεθ' ἡμῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ στέγῃ. Καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ λαμβάνει τὸ βωνάσειον κέρας ἀνηρτημένον ἐπὶ ἀργυροῦ κάρφους· τρέμουσα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς ταπεινοῦσα, προσφέρει τῷ ξένῳ τὴν κύμβην ταραττομένην ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς, ἐρυθρωπαὶ δὲ βάνιδες ἔπεσαν ἐπὶ τῶν λευκῶν δακτύλων τῆς. Ὁ ἄγνωστος λαμβάνει τὴν κύμβην ἐκ τῶν χειρῶν ἐκείνης εἰς ἣν ὑπῆρξεν ἀσπίς πιστὸς καὶ τὴν κενῶναι ἀπνευστί. Κατόπιν ὁ σκάλδος λαμβάνει τὴν κινύραν καὶ ψάλλει τοὺς πιστοὺς ἔρωτας τοῦ

Hawarl και τῆς Sirè, ὧν τὰ τόσα συγκινητικά συμ-
βάντα συγκινούσι τὰς καρδίας τῶν πολεμιτῶν ὀπι-
σθεν τοῦ χάλκου τῶν θωράκων αὐτῶν. Πληροῦσιν
ἔτι ἄρκι τὰς κύμβας, κενούσιν αὐτάς δι' ἐσχάτην
φορὰν καὶ ἀπέρχονται, καὶ μετ' αὐτῶν ὁ Φριτιῶφ,
ὅστις δηλοῖ ὅτι ἀποδέχεται τὴν προσέγγισιν τοῦ γε-
ροντος βασιλέως.

Ἡμέραν τινὰ ὅτε ἡ λῆμνη ἦτο πεπηγυῖα ὁ Ῥιγκ
ἠθέλησε νὰ παρασκευάσῃ ἐκδρομὴν δι' ἐλευθέρων.
«— Ἀφροσύνη εἶναι αὕτη, εἶπεν ὁ ξένος, ὁ πάγος
θραύεται ἔτι » Ὁ δὲ βασιλεὺς. «— Πᾶ! οἱ βαι-
λεις δὲν πνίγονται τόσῳ εὐκόλως! » Ὁ ξένος ρίπτει

ἐπὶ τοῖς ξενίζοντι-
ς βλέμμα ὑπερήφαν-
νον καὶ ὑποδένει
τὰ σανδάλιά του·
τὸ βροικικὸν ζεύ-
γος ἀναβαίνει ἐπὶ
ἐλευθέρου: «— Ἐμ-
πρός! ἵππε μου ἀ-
νακραῖζει ὁ Ῥιγκ
δείχθητι ἄξιος ἀ-
πόγονος τοῦ Sleir-
ruer. » Παγοδρο-
μῶν ὁ ξένος χαρά-
σσει ἐπὶ τοῦ πά-
γου τὸ ὄνομα Ἰρ-
γυθόρη. Αἰῶνης
τριγυρῶν τις ἠκού-
σθη ὁ πάγος ἐ-
θραύσθη, ἡ βασι-
λισσα ὠχρίξ· τὸ
ἐλευθρον βυθίζε-
ται. Ἄλλ' ὁ ξένος
ἐπέρχεται ταχὺς
ὡς ἡ ἀστραπή ἀρ-
πάζει τὸν ἵππον
ἀπὸ τῆς χαιτίης
καὶ σῦρει δι' ἰσχυ-
ρὰς χειρὸς τὸ ἐλ-
κυθρον ἀπὸ τῆς ἀ-
βύσσου: « Εἶσαι ἰ-
σχυρὸς, τῷ λέγει
ὁ βασιλεὺς, αὐτὸς
ὁ Φριτιῶφ δὲν θά
ἐφαινετο ἀνώτερός σου. » Καὶ αἰσχυρόμενός πως ἐκ τῆς
ἀφροσύνης του ἐπιστρέφει ἄφρων εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Τὸ ἔαρ ἐπανῆλθε· τὰ δάση περιβάλλονται φύλλων.
ὁ ἥλιος μεδιᾷ ἐντῷ κυκνῷ οὐρανῷ, οἱ χειμαρροὶ ἐλευ-
θερωθέντες ἤδη τῶν ἐκ πάγου δεσμῶν των σκιρτῶσι
πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἐν ἀπάσαις ταῖς καρδίαις γεννᾶται
ἡ ἐλπίς καὶ ὁ ἔρωσ τῆς ζωῆς. Ἡμέραν τινὰ ὁ γέρον
βασιλεὺς Ῥιγκ διατάττει κυνηγεσίαν. Τὰ πάντα εὐ-
ρίσκονται εἰς κίνησιν· ἀκούονται ἀντηχοῦντα τὰ τόξα
καὶ αἱ φρετραί, οἱ ἵπποι καλπάζουσι ἐντὸς νέφους κο-

νορτοῦ καὶ οἱ ἱέρακες δεδεμένοι τοὺς ὀφθαλμούς· κρά-
ζουσι κατόπιν τῆς λείας των. Πλὴν ὁ κόσμος τῆς
ἐορτῆς εἶναι ἡ βασίλισσα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἵππου τῆς
Δυστοχῆς Φριτιῶφ δὲν θεωρεῖ αὐτήν· δὲν θεωρεῖ τοὺς
θεῖους κυκνοὺς ὀφθαλμούς τῆς· οὐδὲ τὴν ἀφθονον κό-
μην τῆς κυμαινομένην ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς· δὲν ἀκούεις
τὴν ἐρατεινὴν ἐκείνην φωνήν, τὴν γλυκεῖαν ὡς ἡ αὖρα
τοῦ Μάου!

Οἱ κυνηγοὶ διεσκορπίσθησαν ἐν τῷ δάσει· τὸ κέ-
ρας ἀντηχῆ πνιτὰχόσε, οἱ ἱέρακες διασχίζουσι τὸν
αἰθέρα· πλὴν, ὁ γέρον Ῥιγκ ἀδυνατεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ
κατόπιν τῶν θηρευτῶν. Μένει ὀπίσω μόνος μετὰ τοῦ

Φριτιῶφ. Ὁ νεα-
νίας ξένος εἶναι σι-
ωπηλὸς καὶ σκε-
πτικός· ὠχραὶ εἰ-
κόνες τὸν παρακο-
λουθοῦσιν. « ὦ!
διὰ τὴν ἀφῆκα τὴν
θαλασσαν, εἶπεν,
ἀγνοῶν μεγαλει-
τέρων κινδύνων!
Ἐἶχον ὡς διασκέ-
δαπιν τὸν ἴσον καὶ
τοὺς κινδύνους, ἐνῶ
ἤδη δὲν δύναμαι
νὰ ἀποσπάσω τῆς
μνήμης μου τὸ ἱε-
ρόν τοῦ Βαλδοῦρ
ἄλλως καὶ τὰς περὶ
αἰωνίου πίστεως
διαβεβαιώσεις τῆς
ἀς ἤδη ἠθέτησεν;
πλὴν οὐχί, οὐχί
αὕτη, ἀλλ' οἱ πα-
ρωργισμένοι θεοί.
Τοὺς φθονερούς! ἔ-
δρεψαν τὸ μονῆρες
ρόδον μου ὅπως κο-
σμῆσωσι δι' αὐτοῦ
τὸν πεπηγυῖα χει-
μῶνα· πλὴν ὁ χει-
μῶν δὲν ἔχει ἀνάγκη
ρόδων... ἀ-
γνοεὶ δὲ πόσον μοὶ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Αὐτοκράτωρ πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν.

εἶναι ποθεινόν.»

Οὕτω ὄνειροπολῶν ὁ Φριτιῶφ ἠκολούθησε χωρὶς
νὰ ἐννοήσῃ τὸν Ῥιγκ εἰς παχύςκιον κοιλάδα περιε-
στεμμένην ὑπὸ βράχων οὐς οὐδέποτε ἔθιξεν ἡ ἀκτίς
τῆς μεσημβρίας. «— Ἦδη εἶπεν ὁ βασιλεὺς· εἰμὶ κεκ-
μηκὼς, ἀναπαυθῶμεν ὑπὸ τὴν δρόσον.»

«— Πῶς! ἀπήντησεν ὁ Φριτιῶφ· θέλεις κοιμηθῆ
ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ ψυχροῦ ἐδάφους; προ-
τιμότερον δὲν εἶναι νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰ ἀνάκτο-
ρα.» — Ὁ ὕπνος, ἀπήντησεν ὁ γέρον, ἐπέρχεται χω-

ρίς νὰ τὸν περιμένῃ τις. Δὲν παρέχει μοι ὁ συμπότης μου ὄραν ἀναπαύσεως ;»

Η ΡΟΖΑ *

Ἡ ΤΑ ΔΙΟ ΦΡΟΥΡΙΑ

(Ἰπὸ τῆς Ἑλίας Βρέδουρν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ εὐδαίμων παιδικὴ ἡλικία τῆς Ρόζας—Διδάσκειται αὐτὴ ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς της νὰ ἦται χρησίμος ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ εὐμενὴς πρὸς τοὺς πτωχοὺς.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ καὶ μεγαλοπρεπεστάτῃ οἰκίᾳ, ἣν θέλομεν ὀνομάζει «Εὐτυχὲς Φρουρίον,» κατ'ὥκει ὁ Ἰπότης Ἐλβέρτος, ἡ σύζυγός του Ματθίλδη καὶ ἡ μονογενὴς θυγάτηρ αὐτῶν ὀνομαζομένη Ρόζα. Ἦσάν δὲ εὐδαίμονες, διότι ἠγάπων τὸν Θεὸν καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἀρδσκωσιν αὐτῶ καθ' ὅλας τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. Ἡ δὲ πατρίς αὐτῶν ἐκυβερνᾶτο τότε ὑπὸ Δουκὸς τινος, ὅστις τιμῶν τὸν Ἰπότην τοῦτον προσεκάλει πολλὰκις αὐτὸν καὶ διὰ τὸν βοήθη καὶ ἐν ταύτῃ διὰ νὰ τὸν συμβουλεύη. Κατὰ δὲ τὴν ἀπουσίαν αὐτοῦ, ἤτις διήρκει πολλοὺς μῆνας, ἡ σύζυγός του καὶ ἡ μικρὰ κόρη ἔμενον ἐν τῷ Εὐτυχεῖ Φρουρίῳ. Ἡ μὲν Ρόζα τότε ἐδιδάσκετο ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς της, ὅ,τι ἦτο πρὸς αὐτὴν ἀναγκαῖον, ἡ δὲ μήτηρ ἐπραττε τοῦτο εὐχαρίστως πρὸς τὴν φιλόστοργον, εὐγνώμονα καὶ ἀγαθὴν θυγατέρα της.

Ἐγκαίρως ἔμαθεν ἡ Ρόζα ν' ἀναγινώσκη, νὰ γράφῃ, νὰ ζωγραφίζῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ, πλὴν τῆς ἰδικῆς της γλώσσης, μίαν ἢ δύο ἄλλας, ἔτι δὲ μουσικὴν καὶ τὴν ὠδικήν. Νηπιόθεν δὲ ἀγαπᾶσα νὰ προσεύχηται εἰς τὸν Πανάγαθον Θεὸν συμπροσηύχετο μετὰ τῆς μητρὸς της· μία δὲ τῶν μεγίστων αὐτῆς τέρψεων ἦτο καὶ πρὶν ἢ μάθῃ ν' ἀναγινώσκη ν' ἀκούῃ τὰς ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ ἱστορίας καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὰ θειομυσία ἔργα, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπραττεν, ὅτε ἦτο ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, οἷον πρὸς τὸν φῶς εἰς τοὺς τυφλοὺς, ἀνεγείρων τοὺς νεκροὺς, καὶ τρέφων χιλιάδας πεινῶντων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων δι' ὀλίγων ἄρτων καὶ ἰχθύων. Πολλὰκις δὲ ἐδάκρυε συλλογιζομένη ὅτι ἐνεκ αὐτῆς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐμαστιγώθη καὶ ἐσταυρώθη. Συνεχῶς δὲ τὸ ἀγαθὸν τοῦτο παιδίον ἔλεγεν, «ὦ πόσον ποθᾶ τὸν καιρὸν, ὅταν ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ θὰ ζῶμεν ἐν τῷ οὐρανῷ μετὰ τοῦ μακαρίου Σωτῆρος ἡμῶν!»

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Ματθίλδη ἐνησχλείτο ὥρασι τινάς καθ' ἑκάστην ἡμέραν βάρπτουσα ἐνδύματα διὰ τοὺς πτωχοὺς, ἡ Ρόζα μετὰ προθυμίας τὴν ἐβοήθει συν-

εἰθίζον δὲ νὰ ἐπισκέπτονται ἀνθρώπους ὄντας ἐν ἀνάγκῃ καὶ ν' ἀνακουφίζουσιν αὐτοὺς, ὅσον ἠδύναντο, ἀποταίνουσαι πάντοτε λόγους εὐμενεῖς καὶ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἀνῆκον εἰς τὴν ἐσχάτην τάξιν τῆς κοινωνίας. Ἄ! ἀγαπῆτοί μοι ἀναγνώσται, δὲν γνωρίζετε, ὅπως καλὸν ἐνίοτε γίνεται δι' εὐμενεοῦς τινος λήξεως.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους αἱ κυραὶ συνείθιζον νὰ νήθωσι καὶ νὰ ἐκτελῶσι διάφορα ἔργα, τὰ ὁποῖα τὴν σήμερον οἱ πλούσιοι δὲν καταδέχονται νὰ πράξωσιν. Ὅθεν ἡ Ρόζα ἔμαθε νὰ πράττῃ περισσότερον καὶ τῶν ὅσα τότε συνείθιζοντο. Ἐφρόντισεν ἡ κυρία Ματθίλδη νὰ ὑπεθυμίξῃ εἰς τὴν μικρὰν κόρην της ὅτι οἱ πλούσιοι ἐνίοτε καταντῶσι πτωχοὶ καὶ ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον καὶ αὐτῇ, πρὸς τῆς τελευτῆς της ν' ἀναγκασθῇ νὰ κατοικῇ ἐν πενιχρᾷ τινὶ οἰκίᾳ ἢ νὰ καταντήτῃ ὑπηρέτρια ὅθεν συνεχῶς ὠδήγηε τὴν Ρόζαν εἰς τὸ εὐρύχωρον μαγειρεῖον τοῦ Εὐτυχοῦς Φρουρίου ἵνα βλέπῃ πῶς καθορίζονται τὰ διάφορα πράγματα. Πρατῆρει δὲ ἡ Ρόζα πῶς μαγειρεύουσι, πῶς ζυμώνουσι τὸν ἄρτον καὶ κάμνουσι τὰ πλακοῦντικα καὶ ἐνίοτε, παρούσης πάντοτε τῆς μητρὸς αὐτῆς, ἐβοήθει τοὺς ἐν τῷ μαγειρεῖῳ ἐργαζομένους.

Ἡ Ρόζα εἰργάζετο προθυμότατα ἐν κήπῳ τινὶ προορισθέντι δι' αὐτὴν διὰ τῆς καταλλήλου δὲ καλλιέργειας καὶ φιλοπονίας αὐτῆς παρήγοντο ὀπωρὰ καὶ λάχανα, ἅτινα πολλὰκις ἐτίθεντο ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐνώπιον τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς της ὡς δῶρον αὐτῆς.

Οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ ἡ Ρόζα παιδίον τι τοῦ κοινωικοῦ βαθμοῦ της· ἀλλ' ὑπῆρχε κοράσιον, τὸ ὁποῖον θερμῶς ἠγάπα ὀνομαζόμενον Ἀγνή, ὁ πατήρ τῆς ὁποίας, Βύρξιος τοῦνομα, ὑπηρέτησέ ποτε ὡς στρατιώτης ὑπὸ τὸν Ἰπότην Ἐλβέρτον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Βύρξιος ἐπληρώθη ἐν μιᾷ τῶν μαχῶν, ἔμεινεν ἔπειτα ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐν τῷ Εὐτυχεῖ Φρουρίῳ· ἡ δὲ κυρία Ματθίλδη προσεκάλεσε τὴν σύζυγόν του καὶ τὴν Ἀγνήν ἵνα συγκατοικήσωσι μετ' αὐτοῦ· τοῦτο εὐχαρίστησε πολὺ τὴν Ρόζαν· διότι αἱ μικραὶ αὐταὶ κόραι ἀναγινώσκον, ἔρράκτων, ἐνήθον καὶ ἐκαλλιέργουν ὁμοῦ τὸν κήπον. Ἄνὰ πᾶσαν δὲ ἐσπέραν ἔψαλλον μελωδικοὺς ὕμνους ἐνώ· ἡ κυρία Ματθίλδη συνώδευεν αὐτὰς μετὰ τὴν κιθάραν, ἔπειτα δὲ ὠμίλει πρὸς αὐτὰς περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ συμπροσηύχετο μετ' αὐτῶν. Ταῦτα ἐγίνοντο κατὰ τὸ ἔννητον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς Ρόζας. Ὁ δὲ Βύρξιος δὲν ἐστράτευσε πλέον, ἀλλὰ διετήρει τὴν οἰκογένειάν του κατασκευάζων ἀνθρακας. Ὅθεν ἐν τῷ μέτῳ δάσους τινός, ἀπέχοντος ὀλίγα μίλια ἀπὸ τοῦ Εὐτυχοῦς Φρουρίου, ὁ κύριος Ἐλβέρτος διεταξέ νὰ καθαρισθῇ μέρος γῆς καὶ νὰ οἰκοδομηθῇ ἀναπτυκτικὸς οἰκίσκος, διὰ τὸν καλὸν τοῦτον ἀνθρωπὸν ἐφωδίασε δὲ τὸν οἰκίσκον μετ' ἐπιπλα καὶ μετὰ πάντα τὰ πράγματα τὰ ἀναγκαῖα πρὸς αὐτὸν, πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα των.

* Διήγημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Γ. Κωνσταντινίδου καθηγητοῦ.